

ШТА РАДИТЕ!?

да уређују центар села. А Сурчин би им могао постати почетак краја у граду Београду. Зато тако бесомучна радна кампања на територији општине, где се руше чак и капије Фенечког манастира, који је од непроцењивог културно-историјског значаја, да би се добила што шири, уочљива асфалтна трака пред предстојећу манастирску прославу. Зато наивно звуче речи оправдања председника општине Сурчин, да је општина само дала предлог да се асфалтира пут, а да је град финансијер, као уосталом и у свим случајевима асфалтирања на подручју општине. Ако општинске власти не знају историју и културно-историјски значај знаменитости на својој територији, како да неко други зна.

У жеку радова на асфалтном путу од Јакова до манастира Фенек, под оправдањем да им капија манастира смета, радници предузећа које изводи радове срушили су је. Ова капија била је стара, како мештани кажу колико и сам манастир. Парадоксна ситуација. Све ово нису рушили највећи непријатељи православља, а ето појавише се изгледа неки нови, савремени деструктори међу нама самима и полако урадише оно што вековима уназад наши непријатељи не урадише. Изговор је био да испод свода ове капије није могао да прође аутобус са туристима које ће они ту да доведу, а и према плану паркинг је морао баш да буде са двориштне стране, никако испред. Тешко је поверовати да у савременом демократском уређењу површина не постоји ни милиметар флексибилности. Стрепимо од момента када ће урбанисти почети

„РАДИ СА НАРОДОМ ЗА НАРОД”

ПАЗИ „СТОП”

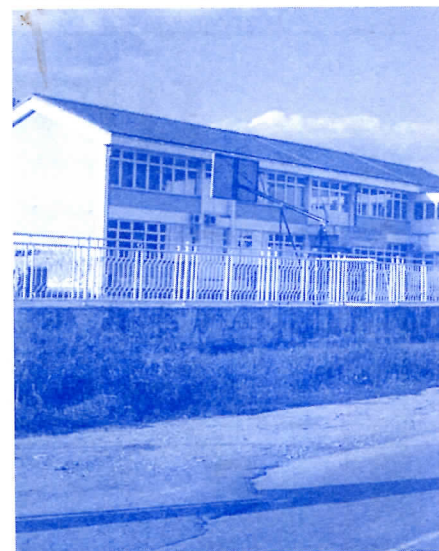
„Ради и иди спорије али увек сигурним путем” рекао је Никола Пашић. Понекад човек хоће све одједном, на брзину мислећи да ће тиме завршити велики део посла макар то било мимо закона, да ће га други тапшати по рамену и рећи свака част. Е сад, друга страна медаље, шта ће бити кад дође време за полагање рачуна, када буде требало погледати истини у очи, када схвати да је толико био опседнут остваривању својих циљева и да је направио низ пропуста а притом повредио пуно људи, шта онда!? Ова година донеће нам нове изборе, нову власт у ГО Сурчин, кампања је већ кренула, трансфери су већ почели, тако да појединци који су променили толико страначких боја, почели да траже нове аганжмане. Најсмешнији су ови из садашњег сазива, самозвани самостални одборници, који немају ни мало образа и поноса. Они су ту само да би отишли на благајну крајем месеца, да би се покоравали лудим плановима председника и давали му кворум. Један доктор је био на листи Покрет снага Србије и добио одборнички мандат, затим напушта странку и делује „самостално”. Највећи апсурд што господин самостални који је председник комисије за наркоманију је на име те функције подигао из општинске касе 150.000,00 динара, а да није при томе одржао ни један сасанак у протеклих годину дана. И сад уместо да га председник општине смени за такав нерад, не сме ни да помисли на то, јер ко би му чинио кворум у скупштинској сали. Требало би рећи и то да се при усвајању буџета издвојило прилично новца за „невладине” организације, а нема ни једног јединог динара за дом здравља који Сурчин мора да има.

„ЈАКОВАЧКИ БУВЉАК”

Када ће бити решено питање пијаце у центру Јакова? Недеља и четвртак, дани када се преко центра Јакова не може прећи било којим возилом већим од мотора. Са једне и друге стране улице постављени су камиони са дрвима, сточном храном, намештајем, тракторима са стоком. Сама улица пуни се људима, и све подсећа на вашар у малом, само на сред центра. Нико се није ангажовао да реши овај проблем, мада постоји једноставно решење,

не да се сточна пијаца и камиони изместе на пољану поред села, већ да буде одмах иза постојеће пијаце са улазом из Улице браће Грковић. Иако би пијаца остала компактна, тј. на свом месту, постојала би и раздвојеност (довољна) између зелене и сточне пијаце, а добило би се и на уређености. До сада су на пијаци биле ажурне службе за наплату пијачнине. Људи стално плаћају, а тај новац им се из општине не враћа ни на један начин.

Како заштитити децу испред школе!? Ако постоји могућност да се испред школе у центру Јакова поставе семафори, највише ради безбедности деце, зашто то неко и не уради? Обележени пешачки прелази јако брзо нестају са пута, знакове за пешачки прелаз нико не поштује, а деца свакодневно прелазе преко тог

пута. Ако је држави доиста стало до наталитета, и свих њених грађана, можда би требало највише пажње да посвети најосетљивијима и да их осигура од нежељених ситуација на путу.

ДЕМОКРАТСКА БРАТИЈА

У општој „експлозији” комуналних радова на подручју сурчинске општине тзв. „демократска власт” успостављена мимо изборне воље грађана Сурчина, свим силама се труди да реализује зацртане акције претходне радикалске власти. Остало је још доста тога зацртаног и испланираног од стране радикала, што „демократе” треба да одраде. С обзиром да имају несеквичну подршку владајуће „демократске братије” на нивоу Града, својеврсних „кумова” и закулисаних финансијских махинација са наменски донираним средствима и осталим средствима „испод жита” неће бити проблем реализовати све оно што су насилно протерани радикали претходно студиозно осмислили и испланирали. Па ако нас то не „легализује” на будућим локалним изборима, е онда је овај народ стварно кваран, примети један демократски љубитељ, пошто се притиснут аргументима комшије - саговорника, ипак сложио да је сумњив легалитет моменталне власти,

имајући на уму све околности њихове властодржачке инаугурације. Е мој комшија, далек је пут пред тобом да од љубитеља постанеш љубимац демократије. Да би се овајдио и постао прави демократа, потребно је да прођеш „демократску иницијацију” у виду „лоботомије”. Тада те ни умнији од мене не би могао убедити у истину, како то ја урадох. Тек тада би постао истински демократски љубимац, који од тога има вајде. Чак би могао постати и учесник велике наградне игре владајуће демократије под називом „Пола пијем, пола Шарцу дајем” јер ме, извини, неодрживо подсећаш на Шарца. Но, шалу на страну, у сурчинском случају још увек се не зна ко је Марко, а ко Шарац... углавном, игра је још увек у току, а и Шарац и Марко имају разлога за задовољство, јер је све „демократски”.

„ЕВРОПЕЈЦИ”

У Јакову се последњих месец дана увиђа динамика рада општинских власти, ради се на све стране асфалт, али по улицама које асфалт већ имају, очуван и без рупа. Раде се путеви кроз њиве. Одрађен је пут од Јакова до Саве који је доиста био у катастрофалном стању, али су га уништили камиони који даноноћно већ две године одвозе песак. Ови камиони су наравно приватни у власништву фирме „Царичин град”. Урађене су споредне нефреквентне улице а главни пут не. Да је здравог

разума и бар једног човека који води рачуна о истинским потребама грађана, а не само о својим личним, првенство би имао главни пут Јаково-Бољевци. Само је средина која је једва довољна за пролаз аутомобила иоле очувана. Са стране су рупе и закрпе, све више подсећа на калдрму него на асфалт. Кад се мало боље сагледа можда и желе да нам у сећање на старе дане оставе овакво стање, како би изазвали код старијих носталгију на минула времена, али ипак се питамо, шта би са Европом!?

ВЕЋ ВИЂЕНО

Становници ГО Сурчин, свакодневно су сведоци значајних позитивних дешавања у домену решавања комуналне проблематике општине. Асфалтирају се саобраћајнице и у старом и у новоизграђеном делу Сурчина, разводи се гасна инсталација, укопавају каблови новог кабловског ТВ система. Кажу да је на реду и канализациона мрежа. С обзиром на то да је планирано да до 2010 године, процес легализације и уписа у катастар на подручју Србије буде завршен, мало боље упућени се питају да ли је до данас урађен санациони урбанистички план ГО Сурчин, а на градском нивоу који није постојао. Зашто је битан? Па из једног простог разлога, што је такав урбанистички санациони план, програм, једног, по свему значајног градског подручја, логичка претпоставка за сваку даљу урабанизацију и комуналну делатност. Но, без обзира на непознаницу, и било како било, све што се ради у корист грађана завређује поштовање. „А ко финансира све то?” неки се питају. „Па ви грађани” каже неко. „Зар не плаћате гасификацију, зар не плаћате приватну кабловску нашег председника општине, зар нећете плаћати ни канализациону мрежу?”. Ако се зна да је највећи број акција на нивоу града последица наменских донација, ако се зна да су многе акције последица дугорочног и прекомерног задуживања па и нормално је да цену сносе грађани на овај или онај начин. Са једним изузетком наменских донираних и утрошених средстава, такозване „милостиње” и на њој држава, град и општина не треба да зарађују, јер свака наплата од грађана, представља пљачку и криминалну радњу, што је такође логично, обзиром на наменски карактер стране донације и без обзира на прикривену логику циљева тих донирања. А ако је чињеница да су ове акције део све укупног градског ангажовања, поставља се питање: А каква је улога општине у том случају. Општина треба само да „сними стање на терену” и прстом покаже шта треба припремити за асфалтни застор и изасфалтирати, наравно све по систему „пола пијем - пола Шарцу дајем”, како то уосталом ради и градска власт. При томе ће се демократски „опредељене општинске власти” заштитити туђим перјем, покупити позитивне политичке

поене, придобити нове демократске по могућности слабomisлеће присталице и допринети свеукупности демократске прозападне опције на овом „типованом” тлу. Не треба ни причати да прозападна демократија има само један циљ: докопати се наше био-инфраструктуре уз помоћ својих присталица из наших редова. Шта је био-инфраструктура? Па то је оно што се некад називало јавно добро. То су: плодна земља, реке, шуме, рудна богатства, као и све што је у прошлости изграђено за њихову експлоатацију и прераду, а што представља „кредит од бога”, за све генерације са нашег тла. При томе страни донатори не штеде на помоћи било које врсте из домена тржишног капитала, правне регулативе и војне „одбране”. Што је из репертоара „већ виђено”, а урођено право свих грађана, прошлих, садашњих и будућих, на земљу, ваздух и воду, полако се приватизује или је већ приватизовано, изложено деструкцији, уништавању и распродаји базираној на себичлуку и саможивости личној користи моменталне власти и државе. Последице тога већ се читавају у мртвим рекама и приватним каналима какав је и сурчински. Јавна добра у виду земљишта такође су „претопљена” у приватне „латифундије”, па велепоседници имају одговорност и за екологију, а кроз то и за здравље становништва општине. А кад је здравље у питању, месну амбуланту су давно „надрасле” потребе вишеструко увећаног броја становника сурчинске општине. У таквој ситуацији лекари-кажњеници углавном болесне усмеравају у својеврсну авантуру целодневне потраге за леком и специјалистичким прегледом. Дом здравља, насушну потребу становника доњег Срема, више нико и не спомиње. Вероватно град није уделио наменску „милостињу” да би општинска власт и реаговала у том смислу. А можда ни локације нема, обзиром да су неке општинске локације продате за „ситну кинту” Ко зна? Зна се само да се као „приоритет” лицитира изградња зграде општине а здравље грађана, па и животне средине, је препуштено систему „природне селекције”, приватних лекарских лабораториских и осталих специјалистичких ординација, па и алтернативцима „упоредне медицине”, како данас популарно

зову, видаре, траваре и остале „Маре гатаре”. Наравно, ако уопште имају новца и за прегледе и за лекове и за превоз до „лека” и „лекара”. Иако је изузетно висока стопа незапослености, поготово млађе популације, као и ниске пензије старијих са

то. Схватише и то да општинске власти, по узору на колевку Европске демократије и цивилизације-Америку, покушавају направити од њихових станишта индијански резерват или можда црначки гето. Исто тако схватише да јефтина куповина

гласова, литром уља, килограмом брашна и сл. како се то одиграло у режији демократске општинске власти на дан последњих избора за парламент, никоме не даје за право да их третира као индијанце или црнце, ма како то било западно-демократски, те своје гласове дадоше радикалима. Због тога, у поплави асфалта, по сурчинским новим улицама и приватним сокацима, где се често асфалт простире и у деловима општине где нема ни једне куће на километарски дугачком асфалтном потезу, који завршава приватним поседом нашег председника општине и његовог пријатеља, на обали Саве, а Ромима не изасфалтираше прилазе насељима. И можда би све остало на сумњи да се слична ситуација не понових на другој локацији насељеној Ромима, нашим

подручја општине, општина као да се труди да властити народ у здравственом и физичком смислу уништи и истреби чињењем и нечињењем. Чињењем кроз здравствену заштиту која се плаћа, кроз лекове који се плаћају, кроз порез на дечије потрешштине... Нечињењем: па већ споменута потреба за домом здравља, неукључивањем у акцију уништења амброзије која се спроводи на подручју Града, а на препоруку светске здравствене организације, на пример, тако да ГО Сурчин са правом носи епитет „Царства амброзије”, ништа не чинећи и на едукацији становништва у том смислу. Те многи и не знају препознати тај опасни коров о коме се толико говори, а камоли приступити његовом уништавању. Сретна околност по наше општинско подручје, у том контексту, представља чињеница да се бележи стални прилив становништва у задњих 15-так година. Већина се углавном „реинтегрисала” и нашла своје место под сунцем у овој гостољубивој средини. Стање једино ремети својеврсна ксенофобија моменталне општинске власти. Прво ромском избегличком корпусу, углавном са Косова, великодушно направе обданиште. А становници тог насеља Роми схватише да изградњом обданишта за њихову децу, власти желе спречити мешање њихове деце са другом децом и логично не пристадоше на

суграђанима. А становници Роми и у овом делу Сурчина, остадоше изоловани у својеврсном гету. Треба напоменути да је Ромска популација на тлу Сурчина присутна одавно, да су Роми-староседеоци угледни и вредни домаћини и добре комшије, па као такви веома користан сегмент Сурчина, а новопридошли, невољом натерани, представљају значајни људски потенцијал општине. Да би се, у ово време капитализма, претворили у значајан људски капитал, треба им помоћи. Не само изградњом саобраћајница кроз њихова насеља, не само куповином пред изборе килограмом шећера, брашна и уља, не само изградњом посебног обданишта за Роме, како то раде ксенофобичне сурчинске странке „демократске” оријентације, како би их издвојили не само једнократним помагањем пред неке изборе, него трајним систематским решењима и апсолутном реинтеграцијом у нормалне људске токове. То би било и праведно и људски, и претварање људског потенцијала у људски капитал, једном речју, улагање у будућност, Ромску и нашу, јер људи требају да буду људи, како говоре и примери српских радикала.

Оснивач и издавач: др Војислав Шешељ Издање приредио: Општински одбор СРС Сурчин

Главни и одговорни уредник: Елена Божић Талијан

Заменик главног и одговорног уредника: Марина Томан

Помоћник главног и одговорног уредника: Момир Марковић

Уредник издања: Славиша Топаловић

Техничко уређење и компјутерски прелом: Иван Митић

Унос текста: Иван Митић Лектор: Бранислав Стојић

Адреса редакције: Трг победе 3, 11080 Земун